

standa, Skriverpenge og Kontribution betragtes som rene Skatter, hvorimod Spørgsmaalet om Afgiftens Karakter som Skat eller Domæneafgift frembyder Tvivl med Hensyn til Landgilde, Straatiende og Hoveripenge i de ikke skyldsatte Distrikter samt Skyldsætningskanon i den øvrige Del. Imidlertid synes det givet, at der imellem de mange gamle Afgifter, hvoraf Landgilden var sammensat, ogsaa fandtes virkelige Statsskatter, og hvad Straatiende og Hoveripenge angaar, maa disse formentlig nærmest betragtes som Skatter. Det samme gælder om Skyldsætningskanon; thi vel traadte den til Dels i Stedet for ældre Afgifter af domanial Natur, men den blev paalagt og fordelt paa de enkelte Ejendomme efter deres Skatteværdi uden Hensyn til det Forhold, hvori de ophævede Afgifter hidtil havde paahvilet de enkelte Ejendomme. Da det nu tilmed er umuligt at udsandre den oprindelig domaniale Del af de nævnte Afgifter, og der heller ikke kan være Tvivl om, at de af Befolkningen i det hele blev betragtede som Skatter, synes de rettest at burde behandles som saadanne, naar der bliver Tale om en Regulering af Skatteforholdene. Med Hensyn til Skyldsætningskanon kan det i øvrigt tilføjes, at denne Afgift i den i Preussen indlemmede Del af Hertugdømmet Slesvig ved en Rigsretsdom af 1881 er bleven anset for at være en Skat.

Som utvivlsomme Domæneafgifter, der svarede før 1. April 1867, bliver da kun tilbage Domænekanon samt Vederlag for Høveri til nedlagte Domæner („Tjenestepenge“) og de „Lindevedske Afgifter“. Dette stemmer ogsaa med Inkorporationskommissionens Forslag til Loven af 29. Marts 1867, der netop udsøndrede disse Afgifter som rent domaniale og foreslog at samle alle de andre under Navnet „Gammelskat“. Navnlig Domænekanon hviler paa et rent privatretligt Grundlag, idet den er bleven paalagt ved kontraktmæssig Overenskomst som Vederlag, helt eller delvis, for Overdragelsen af de paagældende Ejendomme.

Naar nu „Gammelskatten“ foreslaas at skulle bortfalde i Henhold til Lov om

Ejendomsskyld, maa det findes billigt, at der samtidig foretages en Regulering af „Jordebogsafgiften“ i Overensstemmelse med det foran anførte. Dog kan Statskassen formentlig se bort fra „Tjenestepengene“ og „de Lindevedske Afgifter“, da de kun andrage mindre Beløb, og da tilsvarende Afgifter i de skyldsatte Distrikter ere overgaaede til Skatter. Forholdet foreslaas derfor ordnet saaledes, at „Jordebogsafgiften“ fra 1. Juli 1903 alene skal svare af de Ejendomme, der tidligere svarede Domænekanon, og at Afgiften eventuelt skal nedsættes til denne Kanons Beløb.

Idet Lovens § 1 formentlig er tilstrækkelig begrundet ved de foranstaaende Bemærkninger, skal man med Hensyn til Bestemmelsen i § 2 tilføje, at det, for at undgaa Tvistigheder i Fremtiden, straks bør fastslaas, hvilke Ejendomme der fremtidig skulle svare Jordebogsafgift, samt Afgiftens Beløb for hver enkelt Ejendom. Dette vil opnaas ved den foreslaaede Fremgangsmaade, der i alt væsentligt svarer til den i Lov 29. Marts 1867 § 2 foreskrevne. I Tilfælde af Utilfredshed med den af Finansministeren truffne Afgørelse, er der aabnet Adgang til at indanke omtvistede Spørgsmaal for det ved Lov om Ejendomsskyld indstiftede Over-Skyldraad.

Med Hensyn til Forslagets finansielle Virkning skal det bemærkes, at Jordebogsafgiften i Finansaaret 1900—1901 beløb sig til:

for Ribe Amtstuedistrikt	2,595 Kr. 28 Ø.
- Kolding Oppebørselsdistrikt	16,704 — 77 —
- Ærø	39,457 — 06 —
tilsammen	58,757 Kr. 11 Ø.

Da den Jordebogsafgift, der ifølge Lovforslagets Bestemmelser fremtidig bliver at erlægge, anslaas til at udgøre ca. 6,500 Kr. for Distrikterne paa Fastlandet og ca. 14,500 Kr. for Ærø eller tilsammen ca. 21,000 Kr., vil Indtægtstabet for Statskassen altsaa kunne ansættes til henimod 38,000 Kr.